

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La ciutat i el camp

La responsabilitat de les «colònies» d'estiuejants

Ha començat l'estiueig, i ara la gent s'allunya de la ciutat i aquesta resta més quieta i tranquil·la.

Finides les festes del juny, tots aquells a qui la ciutat no reté pels afers o per les habituals ocupacions, cerquen en un reconet humil de muntanya o en una platja elegant i mundana, un lloc de repòs o bé un moment de variació en el viure normal. La vida ciutadana provoca una minva d'energies, un cansament, i és precis que de tant en tant el ritme s'interrompi i es dongui lloc a un repòs reparador de forces. Per aquesta raó l'estiueig vé a constituir-se en veritable necessitat que hauria d'extendre els seus beneficis a totes les classes socials.

Però, heus-aquí que l'estiueig es converteix per a molts en motiu d'orgia, en motiu de disbauxa per a caure en l'ociositat i en tots els vicis que la mateixa comporta.

I no rau aquí el mal pitjor; sinó en l'escàndol consegüent que en el poble o en la vila donen els que en ells estiueigen, i el mal exemple que la seva conducta representa durant aquests mesos de repòs. Coneixem moltes viles senzilles, de vida tranquil·la, de Catalunya, que veuen entrar tots els vicis en el seu si gràcies a la colònia estiuenca que de la ciutat anyalment pateixen. L'ociositat dels *senyors* de la colònia és sempre un mal exemple; les diversions no reuneixen moltes vegades les condicions de moralitat degudes; el luxe engendra desig d'imitació per part de la gent senzilla del poble. I res diguem d'aquests mals quan en el poble hi ha Casino o Balneari, amb el seu joc, la constant festa poc edificant, la continuada exhibició de gent de costums poc sanes!

Gent de ciutat, tingueu en compte vostra responsabilitat en aquesta matèria, i no volgheu deixar a la gent del camp, a canvi de l'aire saní i de la salut que ells us donen, un llevat d'immoralitat, o si més no, de vida frèvola i estèril!

També durant l'estiueig pot fer-se obra positiva d'apostolat i eminentment social gràcies a la superioritat que generalment dona la vida ciutadana. I quan no, no féu, almenys, obra negativa.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Al pas que va la discussió dels Pressupostos i dels tributs nous, d'aquí a pocs dies es tancaran les Corts... i cap a banys falta gent!

El Govern diu que abans vol que es discuteixi i aprovi el projecte d'Ordenació ferroviari, però ningú s'el creu al Govern.

Aquest projecte compta amb l'oposició de l'alta banca estrangera, dels socialistes que l'hi fan el joc, i de moltíssima gent interessada en que l'Estat vagi donant milions a les Companyies perquè aquestes puguin pagar bons dividendes als accionistes, com ara acaba de passar. A no ésser per aquestes millonades "d'auxili de l'Estat a les Companyies", poc haurien valgut els cupons de l'últim exercici social ferroviari.

Tingué lloc el anomenat "Dia de la Bona Premsa", en que es prodigaren treballs i recapta-cions a tot arreu per a sostenir-la i millorar-la; mes cal dir amb sinceritat que hi ha molt més de soroll que d'anous en aquesta anyal campanya. Els catòlics, i els homes socials, i els homes de govern, encara dormen en aqueixa matèria. No en capeixen res de la seua capdal importància.

Alguns diputats fan propaganda per a que s'els apujin les dietes. El país ha pres amb un somriure maliciós aquesta pensada dels diputats que sols van al Congrés quan hi ha *xivarri*.

L'autonomia universitària està en perill. Com ara tots els espanyols servim per a ministres, n'hi ha un a Instrucció Pública que fa fredat. Vol convertir de nou les Universitats en centres *burrocràtics* que solament serveixin per a fer diners de matrícules i títols, i donar-los tots (els diners) a la famosa *Institución Libre de Enseñanza*, que és una llopera de sectaris i babaus dedicada a l'acaparament de totes les càtedres oficials, tan d'oposició com de concurs a fi i efecte de convertir l'ensenyança pública en plata de les esquerres amb el bon fi de descristianitzar fàcilment la nació. I mentres les Universitats i els Instituts no tenen diners pels seus laboratoris—que semblen rebotigues d'apotecari pobre—, la *Institución Libre de Enseñanza* obté quant desitja i més i tot. En el nou Pressupost de Instrucció Pública hi ha consignat un milió de pesetes i unes quantes més encara per a fundar una altra fillola de la I. L. E. amb el títol de "Instituto de Investigaciones Biológicas". ¡Quina frescura!

Del gran debat sobre el Marroc en parlem

en altre lloc del número. Aquí afegirem que l'esperit públic manifesta ostensiblement molt fermes desigs de pau i acabarà per imposar-la. Les mares dels soldats que al Marroc lluiten sense saber per què porten la devantera d'aquest formidable moviment pacifista.

Sembla que els bolxevics russos han escollit a Espanya per camp de nous assaigs de ses teories. ¿Obeeixen a n'això les diabòliques estridències de la premsa extremista que CATALUNYA SOCIAL s'ha vist en el cas de denunciar, i les re-crudescències en les lluites obreres, especialment al Nord d'Espanya?

ESPANYA ENFORA

D'Irlanda les noves son molt tristes. L'exèrcit que organitzà En Varela dins l'incipient república per ell establerta quan lluitava Irlanda contra Anglaterra lluita ara amb l'exèrcit de l'Estat lliure d'Irlanda amb una braó ferotge. Aquesta guerra civil està causant runes i danys sens compte ni ponderació, restant a n'aquella desgraciada nació moltes de simpaties i els auxilis que abans de tot el mon rebia.

Els estadistes anglesos es banyen amb aigua de roses. És l'única manera de que per fi de festa torni Irlanda a caure a mans de la seva secular i mortal enemiga. ¡Quina llàstima!

A La Haia els representants russos solament busquen diner, però amb una frescura envejable en aquest temps de calor sofocant.

Per terme baix i a corre cuita necessiten tres mil milions de rubles or; com si no demanessin res.

Se'ls pregunta per les garanties d'aquesta enorme suma de diners, i arronsen les espatlles.

Se'ls pregunta pels bens que varen secuestrar als particulars estrangers, i contesten que primerament ha d'acordar-se això de l'emprèstit.

Se'ls reclama el reconeixement del antics deutes nacionals de Rússia, i callen com uns morts, o diuen que també ells tenen molts crèdits de la guerra a cobrar dels que foren aliats seus en la mateixa.

Això fa que els treballs dels perits de la Conferència no avencin res. Per aquest camí les profecies de Poincaré o de Barthou es compliran, i la Conferència de La Haia serà una de tantes d'aquest rosari diplomàtic que es va entortolligant al coll del seu promotor, el gran polític anglès, amenaçant escanyar-lo.

El partit popular catòlic

Es parla arrêu de la formació d'un partit popular espanyol. I nosaltres, que no sabem sustreure'ns a l'influència de la realitat, menys ens haviem de sustreure a la realitat de la discussió d'un partit de dretes que sembla nèixer en un ambient de simpatia en molts indrets.

En alguna secta ha despertat ensusiasme vibrant la idea del nou partit. No és estrany. Hi ha esperits que reben amb entusiasme tota novetat pel sol fet de que vingui amb un *marchamo* de dreta, i no es paren a examinar massa la realitat. Sobretot hi ha homes fracassats, en el món polític, que l'onada dels fets implacables els ha dut definitivament a casa, que s'agafen a l'idea d'un nou partit com a una base per a futures actuacions.

Prescindim d'aquests entusiasmes, i anem a l'examen fret i seré del què pot ésser un nou partit de dretes a Espanya.

En primer terme, quina ha d'ésser la base del nou partit? La religió catòlica, evidentment.

Però adverteixis que amb aquesta base no n'hi ha prou. El catolicisme és una base ample, que no és exclusiva d'un partit, que abraça més. I no hi haurà, certament, qui discuteixi aquesta afirmació.

En conseqüència, és lo específic el que ha de caracteritzar el nou partit; s'ha de buscar l'última diferència.

I lo específic, què és, què ha d'ésser? Heu's aquí el que nosaltres no veiem clarament. Separem per un moment la qüestió religiosa (que avui no aixeca problemes nous a Espanya), i situem-nos, per exemple, en el camp exclusivament social. I en aquest camp del programa de l'Ossorio Gallardo, radical en molts extrems, amb un radicalisme avui inadequat a la relaitat d'Espanya en moltes solucions, al programa d'un home conservador d'extrema dreta, amb aquella concepció gairebé inquisitòria de la propietat, no és veritat que hi va un món de distància i que hi ha programa per a molts partits que amb el temps es poguessin crear?

I si anem a lo específic polític, quina distància no va del programa d'un partit com el transversalista que no admet encara el sufragi universal als partits més moderns que no solament l'admeten sinó que fins l'ennobleixen i el perfeccionen amb institucions com la de la repre-

sentació proporcional i l'extensió d'aquest dret a la dona? I passem per alt la qüestió dinàstica que avui interessa a pocs, però que encara implica una separació d'una fracció de dretes espanyoles.

Si en el camp social i en el camp polític no trobem lo específic per al nou partit, on hem de trobar-ho?

Es clar qui hi cap el conjuminar un programa mínim per a les dretes espanyoles. Però veiem un xic difícil el què aquest programa mínim pugui arribar a ésser una realitat, ja que lo únic que pot unir a les dretes en el camp exclusivament polític és la defensa d'un punt de vista religiós el dia en què en malhora els lliberals se'ls ocorri plantejar el problema.

I fora d'això, són tantes i tan fonamentals les diferències que a les dretes separen en el camp polític i en el camp social, que a hores d'ara no veiem gaires punts de contacte possibles per a conjuminar programes mínims.

Potser la raó d'això la trobaríem en el concepte de *dretes* que aquí és té, concepte que s'ha anat formant més per a la defensa que per a la construcció, més en forma negativa que en forma positiva, més per a rebutjar l'atac de les esquerres que per a implantar una cultura, un estat social, un civilització de dretes, netament cristiana. És que no n'hem tingut d'això un exemple ben palés en les darreres revoltes socials en les que per a la defensa de l'ordre material han sigut molts els que s'han trobat *dreta* sense pensar-s'ho?

Dreta ha semblat i sembla, avui per avui, cosa equivalent a defensa de l'ordre existent. I amb aquesta concepció és evident que no poden lligar-s'hi el programa de l'Ossorio ni el de la democràcia cristiana, per exemple. *Dreta*, per tant, ha equivalgut més a un conglomerat d'interessos a base d'un *statu quo*, que a contingut ideològic, cultural, social, cristià. I quan d'aquí en volgueren treure programes mínims en els camps polític i social, amb quines possibilitats d'èxit poden comptar?

Benvingut sigui el nou partit popular, si ve. Ni atacar-lo ni posar-li dificultats en el camí. Ens limitarem només a dir el què ens sembla que la realitat viva d'Espanya ens ensenya i proclamar-ho en alta veu.

I tinguis present encara que no hem volgut tocar temes que tan afecten a determinades terres espanyoles, com el problema de Catalunya, perquè llavors encara les coses es compliquen i les possibilitats d'èxit disminueixen.

Vingui el nou partit. Però tinguis en compte que els partits son fruit de l'opinió; i que aques-

ta no està aquí en circumstàncies semblants a les d'Itàlia ni a les de Bèlgica.

I entenem que potser una campanya social catòlica prèvia, amb bases de realitat, sense verbalismes, donaria a un partit popular una base que, avui per avui, no veiem nosaltres enlloc.

JOSEP M. GICH

La transfusió de la sang

Al número 152 del *Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona*, corresponent al dimarts 27 de juny de 1922 he vist una altra llista de donatius concedits pel "Comitè d'Obra Social i Benèfica" que ascendeix a 240,230 pessetes, i es reparteixen entre 173 entitats, de les quals *almenys* 122 són institucions de caràcter religiós. Totes elles, religioses, civils, neutrals i laïques embutxacaran sense escrúpol aquests diners l'origen dels quals és *oficialment desconegut*. Els rebran de mans d'un organisme que no publica balanços i que en la major part de la seva actuació, es mou en l'ombra i el misteri.

Ombra i misteri que no tenen res de benèfics i socials, i sembla que no deuria prosperar això de classificar com a tal una obra que falta al primer element de la beneficència i de l'acció social, que és la claretat i la sinceritat, sense les quals no hi ha honradesa. Té! De la màxima cristiana: "fes bé, i no miris a qui", en treuen un singular colorari: "para la mà, i no miris de qui".

La derrota de la caritat cristiana a Barcelona, ha estat la repetició de la falla del cavall de Troia. Els enemics de la ciutat, dediquen als déus de la ciutat, un cavall de fusta, enorme. Malgrat que la prudència aconsellava als troians desconfiar d'un present de l'enemic, l'accepten, i vista la grandària, enderroquen un bastió de la muralla, per a que pugui entrar l'inopinat obsequi. Un cop a dins, i oberta als murs la breixa, ixen de sobte, del cavall de fusta, els grecs amagats que farcien la estàtua, i entre ells i els que penetraren per la muralla enderrocada, prengueren i vanceren la famosa i desgraciada ciutat, víctima de no haver temut prou a sos enemics.

I dels qui repetim el consell famós *Tímeo Danaos et dona ferentes*—em fan por els Danaos (els grecs) encara que em portin donatius—, no en fan cas els prínceps de la ciutat. Sí, els grecs ja són a dins, i són els amos. Són ells els qui escampen el diners, que cent setanta tres entitats barcelonines i entre elles les de beneficència pública, que és de ministeri municipal

o regional, s'ajupen a collir. El grec dona el diner per a que el deixin fer de grec (1), és a dir, d'enemic dels troians, per a que li deixin devastar i saquejar aquesta Troia desorbitada que és Barcelona, i les societats de beneficència cobren sense rubor ni pena el permís de la devastació.

També ho cobrarien d'En Joan de Serrallonga o d'En Perot Rocaguinarda, que fessin els següents tractes a la potestat civil: Mireu, deixeu-me operar tranquil·lament per aquestes muntanyes i carreteres. Deixeu-me despullar els passants, assaltar les masies i espoliar els patrimonis. Jo cada mes ja us donaré, a vosaltres, agutzils, un tant, i un altre tant per els convents que fan caritat als pobres.

El difunt arquebisbe de Tarragona, el gran Dr. López Pelàez, deia que "no sabia si els pobres, perquè no tenir diners no vol pas dir que no tinguin dignitat, admetrien les escurrialles de la taula del joc; no sabia si admetrien aquests diners que són barrejats amb llàgrimes i fins amb fetor de sang" (2). Ell apelava a la dignitat dels pobres, suposant que no acceptarien els diners del joc. Què diran a n'aquesta apel·lació, les entitats benèfiques alludides?

Jo, el què veig, és que s'està practicant en el cos malalt de Barcelona, una operació de transfusió de sang. Alguns anèmics i dessagnats poden, per el procediment aquest, infundint-se dins les exàngües venes els glòbuls roigs d'una persona sana, recuperar l'antiga sanitat. La paorosa eixutesa de l'almoina i de l'amor humà a la ciutat nostra, és ara suplerta amb una injecció constant i abundosa, que torna el moviment al cos i permet funcionar els nostres membres amb apariència de normalitat. Per fora, som nosaltres mateixos, menjem, vivim, conservem el nom i la cara, i àdhuc ens deixen dur la creueta penjada al coll. Però la sang que irriga nostra organisme ja no és sang de persona humana. És sang d'animal immonde, sang de vici i de cràpula. Ens estem deixant fer, amb voluntat plena, la transfusió de la sang de porc.

R. RUCABADO

1) «Grec» és el nom que daven avans als Cronpiers de les cases de Joc.

(2) Discurs pronunciat al Senat en sessió del 15 de desembre de 1916.

Cada home ha de pensar a la seva manera, perquè cadascú troba en el seu camí una veritat o un aspecte de la veritat que l'ajuda vida a través. Però a ningú li es permet abandonar-s'hi, sinó que l'ha de confrontar a cada moment: el pur instint per si sol no convé a la natura humana.

El poder de la suggestió

Un dels nostres mals més grans, és l'excés d'imaginació. Les dones tenen una fantasia extraordinària. Adhuc les més vulgars, els plau volar per les regions de la fantasia. Si aquesta força imaginativa la poséssim al servei d'un sentiment enlairat, seria profitosa, però com que serveix per a divagar pel món irreal de les il·lusions, esdevé profundament perjudicial. La dona moltes vegades no és feliç, perquè no viu de realitats. Es poden tenir ideals, il·lusions, somnis i nobles aspiracions; però sempre s'ha de tocar de peus a terra.

Her observat un fet que demostra palesament la nostra exaltada imaginació. Trobariem moltes dones enamorades d'un home que no coneixen. Van al teatre i s'enamoren d'un artista elegant que sap dir bellament totes les coses. I arriba a ésser tan gran la seva obcecació que moltes vegades s'atreveixen a escriure cartes perfumades exterioritzant la seva simpatia. Oh! si sabéssiu com riuen els artistes favorescuts en llegir les vostres cartes irreflexibles! De què us enamoreu, dones romàntiques, què no teniu seny per a comprendre que en exterioritzar les vostres simpaties us exposeu a grans perills? No veieu que l'artista de teatre no diu sinó les paraules que li fan dir? Ah! si coneguéssiu en la intimitat aquests homes que es mostren davant del públic tan acurats i tan pulcres, veuríeu que són uns sers vulgaríssims.

Per què ens han de plaure més les coses irrealment que les tangibles?

La majoria de aquestes dones es riuen dels intel·lectuals. No senten cap admiració per la gent de mèrit. Si els preguntéssim quines obres llegeixen, us dirien que no coneixen sinó les produccions més anodines i insulses. Les novel·les romàntiques, d'un sentiment morbós, són el seu aliment espiritual. I és natural que unes dones sense formació que tenen una imaginació exaltada, s'enamorin d'un artista de teatre que moltes vegades no té ni una engruna d'espiritualitat.

I què direm dels artistes de cine? Es verament ridícul que hi hagi senyoretes que s'entusiasmin veient gesticular uns artistes vulgars damunt de la pantalla. Oh! la suggestió d'aquests homes que fan simpàtic el mal i saben furar amb elegància i enriure-se'n de totes les coses. Els aventurers han exercit sempre una gran influència en l'element femení.

Jo no volia creure que hi haguéssin tantes dones sentimentals o millor dit, irreflexives, però trobant-me en una redacció d'un periòdic de-

dicat exclusivament al cine, a aquest espectacle abassegador que tan entusiasma al poble, he pogut comprovar que existeix un nombre considerable de dones sense seny. Fa pena llegir les cartes que trameten a aquesta mena de periòdics interessant-se pels artistes cinematogràfics.

Cal, oh dona que em llegeixes, que procurem cobatre la influència perniciosa del cine. És natural que s'admirin els bons artistes, però una cosa és l'admiració desinteressada i un altra la simpatia.

Esbrinar els anys que tenen i els fets de la seva vida, considerem que és una cosa molt pueril. Una dona intel·ligent i culta no perd el temps en aquestes coses.

Certament que tots els ordres de la vida, hi trobem desviacions, però és molt sensible que la dona per un excés d'imaginació i per una manca de sentit pràctic, es deixi suggestionar fàcilment com els infants.

Cal reaccionar contra aquest mal.

El sentiment és bo, necessari, però el sentimentalisme és pernicios.

MARIA BONSHOMS

Aclaració important

Hem rebut la següent tarjeta que reproduïm amb satisfacció. Els subratllats són de l'original.

Saluda a D. Ramon Rucabado

El Comissari Provincial de la V. O. T. Franciscana de Catalunya i Balears

i al acusar-li rebut de la seva carta del 19 de maig rebuda avui, 18 de juny, i del seu llibre "Contra el Joc i el Pacte amb el Joc" tinc el deure i la satisfacció de declarar-li que *La Orden Tercera Franciscana* que figura en la llista del *Comité d'Obra Social* NO ES la Tercera Orden que està sots la direcció dels PP. Caputxins de Catalunya.

Puc garantir-li que el nostre Tercer Orden com a tal, ni ha rebut ni reberà almoines procedents del esmentat Comité.

Aprofita l'ocasió per a felicitar-lo per l'esperit que inspira la seva campanya de sanejament i elevació moral del nostre poble, son att. i afm. s. en Crist.

Fr. Josep de Besalú,

O. M. C.

Barcelona, 18-VI-22.

Baix de St. Pere, 18.

La pau de la llar

En Ricard abans de casar-se era un poc desordenat, però d'encà que la seva llar és aclarida per l'amor, ha esdevingut un home metòdic i ordenat. La seva vida de solter anava escolant-se esllanguidament. Ara la seva llar és alegre perquè vibren en els aires les rialles sonores d'uns infants i en totes les coses s'hi reflexa la gràcia i gentilesa de l'esposa honesta.

En Ricard vivia sense pena ni glòria. Estudiava, passejava, exercia amb indiferència la seva professió d'advocat, i quan arribava a casa sentia una gran fredor en l'ànima. En morir els seus pares, la seva soltat es féu insuportable.

Es ben trist, pensava, arribar a casa i no trobar-hi una persona estimada. Hi ha tan poca caritat al món, són tan grans les ambicions dels homes, que si no tens a la llar una persona a la qual li pots confiar les teves intimitats, la vida és una cosa ben trista.

En Ricard, decidí casar-se. Havia sempre viscut un poc allunyat de les reunions familiars, i, per tant, considerava difícil trobar una dona tal com ell la volia. Jo no podria haver per esposa, una d'aquestes noies irreflexives que no viuen sinó per a satisfer els seus capricis i les seves vanitats. Per mi el matrimoni és una cosa santa. La dona que sigui la meua esposa ha d'ésser culta i espiritual. No m'han entusiasmat mai les beutats. La bellesa que jo estimo més és la bellesa de l'ànima. Podrà fer-me feliç una dona que no te altra qualitat que la formosor del seu rostre? No; la virtut i la honestetat, tenen un valor més alt que la bellesa. Oh! si jo pogués trobar una esposa tota esperit, una dona feta de llum! Aniríem seguint el camí de la vida il·luminats per la llum d'un ideal. Però on trobar-la? Un dia en penetrar al temple va veure agenollada davant d'un altar una donzella molt gentil. Esguardava amb tanta dolçor la imatge de la mare de Déu que brillava al mig de l'altar, que En Ricard restà meravellat. Heu's aquí una cosa ben interessant, exclamà. No hi ha al món res més bonic, que una donzella fent oració. Quina puresa més gran. La seva ànima deu brillar com un cel inundat de llum. En Ricard s'allunyà de la donzella, i va veure-la dintre seu molt més formosa.

L'endemà tornà al temple, i va veure novament la donzella. La veia tan meravellosa,

que la dona s'esvai i va convertir-se en un símbol. Un mati en sortir de l'Església, la donzella trobà un amic a la porta i el saludà amb una inclinació de cap. En Ricard va veure il·luminar-se el cel de la seva felicitat. L'amic de la donzella inconeguda també era amic seu. Anà al seu encontre i li preguntà qui era la donzella que havia saludat. Al cap de pocs dies era presentat a la casa i la donzella el va reconèixer tot seguit. En Ricard ja havia trobat la dona somniada! La demanà per esposa i li fou concedida.

Ara viu amb el cor ple de pau. Llogà una casa voltada de jardí, a les afores de la ciutat, des de la qual es veu brillar el mar i blavejar les muntanyes que es retallen sota el cel blau. Havent dinat baixa al jardí i passeja sota lombra hospitalària dels arbres. La Maria, la seva esposa, passeja també al seu costat i es parlen en veu baixa. Al cap de poc temps els camins silenciosos del jardí, esdevingueren remorsos. Déu els donà dos fills, bonics com un pom de roses. En Ricard els estimava amb una gran tendresa. La seva felicitat era complerta: tenia fills i una esposa honesta.

De vegades arribava capficat a casa, pensant en els seus afers, i els crits i les rialles dels seus fills li aclarien sobtadament l'esperit com s'hi hagues penetrat un raig de sol. Corria amb ells pel jardí i quan els havia encalçat els alçava enlaire i els infants feien una gran cridada. Després els asseia damunt la polida arena, i els collia roses i les desfullava damunt dels seus caps.

Cada dia quan feia dringar la campaneta del reixat, devallava al jardí l'esposa amb un fill a cada mà i li obria la porta. En Ricard abraçava els seus fills que tenien els braços i les cames molsudes com angelets barrocs. Els infants xisclaven i quan els deixava a terra corrien lleugers com unes daines perquè el seu pare els anés a l'encalç.

Una tarda a posta de sol En Ricard sortí de casa i besà amb una mica de tristesa els seus fills. Era la primera vegada que s'allunyava d'ells. La seva esposa tenia unes propietats a un poble dels encontorns, i calia que En Ricard hi anés per tal d'endegar un assumpte.

A la nit arribà a la masia. Els massovers el varen rebre molt afectuosament. Li havien preparat una cambra molt gran, emblanquinada de poc. En trobar-se sol, enyorà els seus fills i l'alegria de la seva llar. L'endemà en obrir la finestra, veié davant

seu una gran estesa de camps i unes muntanyes molt altes. Carretera enllà es veia un auto que aixecava núvolades de pols. Anava atansant-se rapidament. En ésser davant de la masia, dona una falsa virada i topà contra un arbre. En Ricard llençant un crit d'esglai anà a auxiliar els ferits. El seu dolor fou més gran quan va veure que el ferit era un amic seu.

Afortunadament la topada no tingué conseqüències. La senyora que acompanyava l'amic no sofri cap contusió. En Ricard féu baixar el seu amic i l'acompanyà a la masia.

—Aqui podràs refer-te. Puc oferir-te un vi molt bó i un pa molt blanc.

—Qui és la senyora que t'acompanya?

—Ja ho pots suposar: una amiga, respongué cinicament l'amic.

—Encara segueixes tan eixelabrat? Vaig a dir que si el motor funciona que se'n vagin que t'hi restaràs aquí fins demà.

—No ho facis pas. És convenient que me'n vagi amb ella.

En Ricard sense fer cas de les seves paraules, anà a trobar el xòfer i li digué que el senyor Lluís no estava en disposició de continuar el viatge. Al cap de mitja hora, trepidà el motor, i l'auto passà rabent, carretera enllà.

Ja es fora exclamà En Lluís, fent un gest de dolor. Que pensarà de mi la Margarida!

—No tinguis por, ja tornarà. La teva cartera té una suggestió molt gran. No et dones vergonya d'anar pel món amb una dona que et farà perdre el poc seny que tens? Jo no sé com sou d'aquesta manera. Si algun dia et cases voldràs que la teva esposa esmerci ben pocs diners i cridaràs si algun dia es propassa, i en canvi si aquesta dona que és de tothom que la vulgui et demanés la lluna, li donaries. Quantes joies hauràs comprat, que mai voldràs comprar a la teva dona! Vesteix, veritat, tenir una amiga? És una cosa que dona bon tò com tenir un bon cavall o un bon auto. No comprens, Lluís, que et fas malbé i que perds el temps.

Digues a la teva amiga que no pots satisfer els seus capricis, i vendrà a un altre les seves manyagaries. Si coneguessis les dolçors de la llar, no et plaurien aquesta mena de dones.

—Oh! respongué En Lluís, ja se que t'hi ets un senyor reposat que no viu sinó per la

seva dona i els seus fills. Deu ésser molt ensoportat viure com t'hi vius!

—No ho creguis, Lluís. T'hi pots ésser feliç, portant una vida desordenada. La felicitat jo l'he trobada a la llar, vivint honestament amb la meua esposa i els meus fills. Pots dir t'hi el mateix? Quan tornes a casa després d'una nit de disbauxa, amb el pit tempestejat, et sents feliç? Ah! certament que no. La passió és insaciable. És un foc inextingible.

—Cada u es diverteix a la seva manera.

—Creus divertir-te ofenén a Déu? No t'ha dat mitjans perquè poguessis constituir una família? La vida, amic meu, no és un divertiment, sinó una responsabilitat. Ai, de t'hi, si segueixes donant-te a tota mena d'excessos.

—Que et creus que és poc bonic ésser lliure?

—Com pot ésser lliure un home que és esclau de les passions? Quan arribis a vell, giraràs el cap enrera per veure el camí que hauràs fet, i t'adonaràs que darrera teu no hi has deixat ni una bona obra. Et seguiran els pecats que hauràs comés i al teu costat no tindràs ningú que t'aconsoli. L'amor que no deixa rastre és ben poca cosa.

En Lluís es trobava fatigat i li pregà que el deixes reposar.

L'endemà En Ricard retornà a la llar volguda i pregà a En Lluís que l'acompanyés. Vui que coneguis els meus fills.

Dringà la campaneta del reixat, i els infants varen fer una gran cridada. S'obri la porta, i els dos infants varen llançar-se als braços del seu pare. La seva esposa també el va rebre amb un gran afecte. Et presento, Lluís, la meua dona i els meus fills. Veritat que són formosos?

Després de dinar els dos amics sortiren a la terrassa. La mare i els infants eren al jardí. La meua llar és plena de claror perquè estimo noblement, exclamà En Ricard. Veus, digué signant els seus fills, aquests són la meua felicitat.

En Lluís abaixà el cap avergonyit. Davant d'aquella visió tan pura i tan íntima, els seus llavis no es varen poder descloure i emmudís.

J. CIVERA.

Per comprendre que el cel és blau per tot arreu, no cal donar la volta al món

Ésguardant el món

SUISSA

La intervenció del patrons en la indemnització als obrers que vaguen.

Ha estat convocada una reunió de representants dels Governaments cantonals, per tal d'examinar l'assumpte de la supressió de la participació dels patrons a les despeses de indemnització als obrers que vaguen, a lo qual han pres també part representants de les organitzacions patronals, havent-se acordat per gran majoria, que segueixi la dita participació.

(Journal de Genève)

AFRICA ORIENTAL

Els obrers indígenes.

La Comissió encarregada d'estudiar l'assumpte relacionat amb els obrers indígenes, ha presentat un informe a l'assemblea legislativa de la colònia de Kenia. Les principals conclusions són aquestes:

La colònia de Kenia és amenaçada per una manca d'obers negres i, per tant, cal pendre mides enèrgiques per a remeiar aquest mal.

Els obrers indígenes del país són suficients per a satisfer les exigències de la indústria i de la colonització, però cal adoptar aquestes resolucions:

a) Prohibir que els indígenes treballin amb permis de treball no reglamentat;

b) Sempre que sigui possible, confiar-los-hi els treballs mecànics en comptes dels manuals;

c) introducció de nous mètodes de cultura, construcció de cases i de barriades reservades als indígenes;

d) estricte aplicació de les lleis per als indígenes;

e) millorament de l'instrucció professional i general dels indígenes;

f) augment de la vigilància mèdica en els districtes reservats als indígenes;

g) designació d'agents de reclutament sotmesos al control d'un comissari general;

h) vigilància la més estricta dels agents de reclutament i obligació de desemborsar una quantitat determinada com garantia;

i) La llibertat dels indígenes, deu ésser respectada.

(The leader, british East Africa.)

NOVA-GUINEA

La protecció dels obrers indígenes.

Per tal de protegir els obrers indígenes de Nova-Guinea, el Consell educatiu federal australià ha publicat les següents disposicions:

Seràn construïts hospitals en el territori de Nova-Guinea.

La jornada de treball serà reglamentada; es proporcionarà als indígenes els vestits necessaris i l'alimentació suficient.

La flagel·lació dels indígenes es prohibida. Els contraventors d'aquesta disposició seran obligats a pagar 100 lliures o en són defecte seran empresonats 6 mesos.

Cap obrer indígena podrà ésser conduït lluny de la seva residència habitual, a excepció que sigui assegurat el seu retorn.

Les dones que acompanyin llurs marits seran autoritzades a treballar amb les mateixes condicions de les altres obreres, essent indispensable que els donin un allotjament confortable.

(Australian Worker).

JAPO

Vaga en els tallers de la construcció naval.

Regna una gran agitació entre els 4200 obrers que treballen als tallers Navals de Yokohama, els quals estan adherits als sindicats dels obrers de la construcció naval (Zosen-Ko Kumaiai) i a la Federació de mecànics.

Aquesta agitació és produïda per la temença de la restricció dels armaments navals.

Els obrers han demanat que al que siguin acomiadats se'ls doni una indemnització igual al salari de sis mesos.

La Companyia ha fet públic que no serà acomiadat cap obrer, però que seran suprimides les hores suplementàries. Si les circumstàncies obliguen a acomiadar cert nombre d'obers, aquests seran indemnitzats.

(Tokyo Nichi Nichi).

ITALIA

L'emigració italiana.

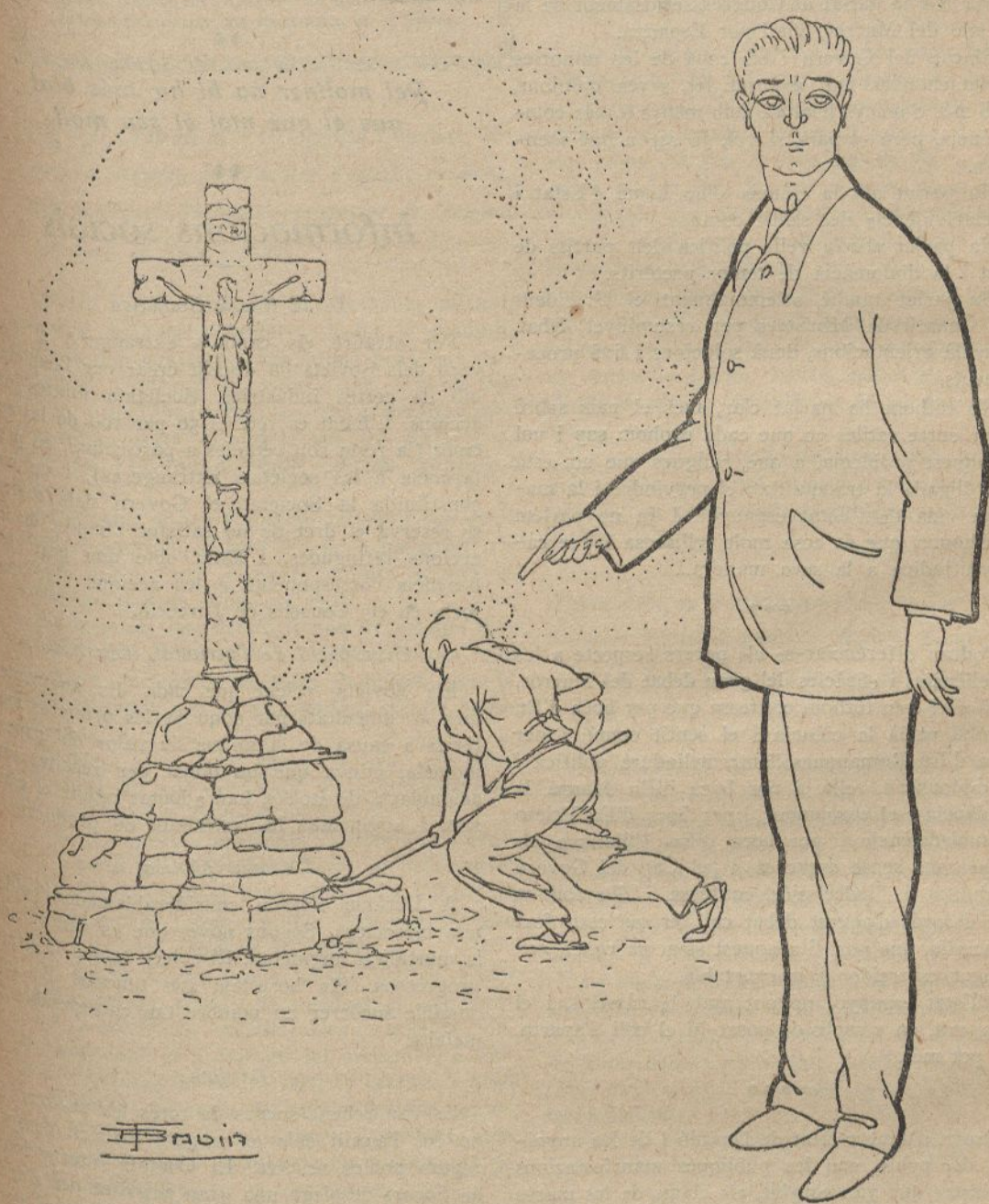
Segons els resultats d'una enquesta oberta pel Comissariat general de l'emigració, hi ha a l'extranger 7.500.000 italians.

Durant el primer trimestre d'aquest any, han emigrat 10.672 obrers italians a les terres americanes i 55 mil als països continentals.

El Comissariat general de l'Emigració creu que fins el maig darrer, han emigrat més de 100 mil obrers.

(Il Sole).

La nova tàctica del sindicalisme revolucionari

— Pobre home! T'has imposat una tasca massa feixuga. Si no has pogut trasbalsar la societat, molt menys podràs fer caure lo que és més fort que els homes!

L'afer del Marroc

El poble vol pau

Per fi s'ha parlat al Congrés seriosament de la qüestió del Marroc, vital per Espanya.

El cap del Govern i els caps de les minorïes parlamentàries han exposat les seves opinions, amb més o menys llealtat, amb menys o més competència, però el país, si vol, ja sap a què atendre's.

Ha parlat allí la ciència d'un home d'Estat i la clarividència del sentit comú.

Ha parlat allí la vella política dels partits de torn i la diplomàcia de temps pretèrits.

Ha parlat també solemniament el President del Consell de Ministres per resumir el debat. Senyalà orientacions, donà solucions i fixà procediments.

No tothom ha parlat clar, mes el país sabrà llegir entre ratlles ço que cada prohom sap i vol en aquest problema, a què, vulgues que no, està avui lligada la tranquil·litat, el pervindre i la mateixa vida de l'Estat espanyol. I ja no parlem de l'honor, que és cosa molt rellesciosa i que cadascú judica a la seva manera...

Podran diferenciar-se els parers respecte a les excel·lències i eficàcies del gran debat del Marróc, però així com tothom confessa que per boca d'En Cambó parlà la ciència i el sentit comú, i per boca d'En Romanones l'entremeliadura política i la diplomàcia vella, i per boca d'En Maura la prudència i el cansament, i per boca d'En Prieto la maledicència i per boca d'En Villanova els esquerrans sense esquerra, i pel Cap del Govern l'habilitat i l'indecissió; confessa i diu tothom que després d'aquest debat cal fer quelcom fort i decisiu, que posi fi a aquest estat de coses, verament esfereïdor i insuportable.

L'Estat espanyol no pot amb la càrrega, i el país, ara, en compte de posar-hi el coll, l'aparta. No pot més.

Prova d'aquest estat de l'opinió i de les angories del poble, són les públiques manifestacions pacifistes que van sorgint, els clams de les mares dels soldats, els apremis dels pares, el malestar de tothom.

No hi ha actualment gairebé ningú que es cregui que Espanya te raó en aquesta guerra que fa el Marróc.

S'han comès allí tants errors, i s'han fet tants

disbarats, i s'han tret tan pocs resultats del immensos recursos posats en peu de guerra per a sortir-se prompte amb honor i profit d'aquest afer del Marróc, que ni els més exaltats patriotes gosen ara alçar la veu defensant un plet indefensable.

◆◆

*Pel moliner no hi ha més blat
que el que mol el seu moli*

◆◆

Informacions socials

De la Rússia Soviètica

Per atraure els capitals estrangers, el Govern dels Soviets ha decidit crear per l'explotació de certes indústries, Societats mixtes per accions. L'Estat es reté el 50 per 100 de les accions (la resta son venudes a particulars, en preferència a les societats estrangeres), i un cop constituïda la Societat, el Govern dels soviets es reserva el dret de no satisfer l'impost de les accions retingudes. L'Estat obté una part dels beneficis corresponents a les accions i té majoria en els Consells de Direcció.

Disminució de l'activitat industrial

Els Soviets, veient que cada dia augmenten més les dificultats per adquirir les primeres matèries a causa de la minva de valor del paper-monedra, minva que ha donat per resultat una acumulació de stocks, han adoptat reduir el consum i augmentar les activitats de producció.

La salut pública

A Ucraïna s'extén considerablement l'epidèmia infecciosa. Segons noves que es van rebent, la mortalitat augmenta. El còlera també fa grans progressos. Els hospitals són tancats. És impossible socórrer un nombre tan considerable de malalts.

La fam

Es van rebent socors de totes les nacions. Si no fos l'auxili dels estrangers haurien desaparegut pobles sencers. El Comitè Internacional de Socors desplega una gran activitat per a trametre queviures a les regions famolenques, però malgrat aquest esforç hi ha comarques que ofereixen un espectacle horrible.

El Comitè suís i l'americà es mostren incansables, afavorint els pobres infants malalts i famolencs.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Compendi Gramatical - Ortografia Catalana, segons el sistema de l'Institut d'estudis catalans, per J. Civera Sormaní - professor de Llengua Catalana de Nostra Parla.

Moltes vegades hem trobat persones algunes de elles de bona voluntat i d'edat ja madura, que ens han confessat amb íntima pena llur impotència d'escriure en català, per ignorar les normes ortogràfiques més essencials, manifestant-nos alhora certa suspicàcia per les regles dictades per l'Institut d'Estudis catalans, gloriosíssim.

Certament, nostre argument ha sigut ben contundent. Escriuiu, li hem dit, bé o malament en català, llegiu força i vostra cultura suplirà el mestratge que us falta.

Naturalment que demés li hem recomanat que adquirís un promptuari ortogràfic, encara que preveient que això no seria complert, per la certa dificultat que el seu maneig suposa sense mestres.

Alelluia! Ara poder dir amb joia, que contra aquell que ens esgrimeixi els arguments susdits, ens bastarà respondre-li:

—Si no escriuiu en català és perquè no estimeu nostre verb. Compreu, sinó, el promptuari Compendi gramatical d'En Civera, a l'abast de tot enteniment i tota ermilla, dediqueu-hi unes hores i podreu escriure en català.

El senyor Civera, amic nostre, esperit gentil i pregonament cristià, ha publicat el seu compendi d'excel·lents, immillorables condicions didàctiques amb el fi únic de fer assequible a tothom el maneig de nostra llengua escrita. I això és exercitar una regla de pietat cristiana: ensenyar a l'ignorant, i al ensems contribuir amb braó a la creuada de dignificació nacional i de depuració estètica.

No vinguin d'aquí en avant ningú a voler excusar llur ignorància d'escriure en català, car el senyor Civera amb la seva rialleta pietosa i nosaltres amb la nostra una mica mofeta, li assenyalarem el petit compendi, que merescudament l'acusarà de desídia, quan no, de faceciós.

Nou diccionari català-castellà, d'acord amb les normes de l'Institut d'Estudis Catalans, per J. Civera Sormaní - Professor de Llengua Catalana de "Nostra Parla" - primer volum - segona edició - Barcelona.

Un diccionari, sempre és rebut amb joia pels intellectuals. El del senyor Civera ho ha d'ésser-ho per tots els catalans, car demés de fer una obra de divulgació facilita el maneig de nostra riquíssima llengua a tots aquells que solament saben parlar mig en català, cosa censurable i disculpable, pel mitjà ambient intel·lectual en que pugen les generacions de nostra pàtria, singularment les més humils.

I l'autor, que sempre s'ha distingit pel seu gran amor als estaments populars, amb els ulls fets en ells ha publicat el seu diccionari, que és un veritable esforç, àdhuc, editorial, i que ha vingut a omplir un buid en la ja copiosa literatura catalana.

Recomanant a tots nostres lectors la seva adquisició, obeïm un dictat de nostra consciència, i col·laborem en certa manera a l'obra patriòtica de l'autor.

Ajuntament de Barcelona - Escoles Milà i Fontanals i Lluïsa Cura. - Escola Ramon Lull, Escola Pere Vila i Codina - Barcelona, Març, 1922.

L'Ajuntament de Barcelona, seguint la tasca cultural empresa, basteix per a palau de l'instrucció popular tres escoles monumentals. Lo més grat per a nosaltres, és constatar que en aquesta tasca, hi col·laboren particulars, que no vacillen a l'estil d'altres terres, en llençar els diners pels camps sempre exuberants i reproductius de l'ensenyança.

Les memòries que bibliografem, que són tres, una relativa a cada escola, presentades en condicions tipogràfiques mecèniques, no dubtem han de contribuir a desvetllar l'afició nostra a les coses de l'esperit, i en aquest sentit són eminentment socials.

F. MANICH

La crisi de la habitació

Una matinada fresca. — Dormitoris d'estiu. —

La necròpolis vivent. — Cèdula d'onzena. —

El problema. — Sense casa.

De bon matí, quan el darrer noctàmbul s'ha aclofat dintre son llit fred i orfe i l'home neguitós i actiu lluita amb la temptació de la tebior llençolencia, és una cosa ben plaent el dar una passejada per les avingudes ciutadanes.

Rambla amunt, arribar a la Plaça de Catalunya i d'una llambregada enfilat l'infinit del Passeig de Gràcia. La sensació és que els homes i els anys ens han construït tota una magnífica ciutat per el nostre ús particular. Tot és nostre, i ens fem un tip d'atmosfera pura fins a xarbotar-nos per la tràquea.

Però, en arribar el bon temps, la cridòria de la llum ens fa adonar de que no estem sols: Per les cadires estiuenques que omplen els nostres públics i clàssics llocs de reunió, curulles d'il·lits i xerrameques, s'hi ajassen, s'hi estiragassen, s'hi recargolen els cossos retuts de les gents que de dia formen l'hampa i la pobrissalla.

Sota les palmeres raquíiques de la Plaça de Catalunya, com uns dossers de llit nupcial o millor, d'un cadafalc mortuori, s'estén una necròpolis viva. Esguardeu cares esgrogueïdes i pomulars, boca-badades, que s'ofeguen entre les taques indefinides dels parracs bruts.

Allí hi han trobat una cambra individual els mossegues, els pobres estrangers, els rodamons que fins que els concessionaris de les cadires han parat aquells llits de monja de *rejilla*, formaven un raïm comunista al voltant de les panxes exhaurides dels lleons de Colomb.

De totes maneres, aquells penjois informes i mal olents fan pena; i aquesta visió macabra i amb deix de putrefacció, esparvera.

Aquests dies una nota curiosa m'ha frapat. Entre mig la llordesa i la carronya, de tant en tant, uns ciutadans amb tot l'aspecte de usar cèdula de pesseta i deu, modestament i honestament abillats dormien també. Una major folgora en el seu viure denotava la comoditat amb que havien parat el llit, a base de tres cadires.

Per què estaven allí?

He parlat amb alguns d'ells.

No trobaven casa o en tenien en condicions deplorables.

D'això que sembla una fantasia, i que és una vergonya per Barcelona, en parlarem.

JULI VILA

D'ací i d'allà

A Salamanca s'ha celebrat un mitin evangelista presidit per don Miquel Unamuno.

A aquest senyor en quant sigui presidir li és el mateix una sessió necrològica, que una *be-cerrada*, que una sessió de l'Ateneu, encara que després hagi de fer una visita al rei.

A Barcelona tenim telèfons, que son uns aparells mitjançant els quals parlant en veu baixa se n'enteren a molts quilòmetres de distància.

I a Barcelona marxa tan bé aquest servei que malgrat parlar en veu alta no se n'entera ningú. Ni la senyoreta de la Central.

Tornem a tenir entre nosaltres el batallador republicà i comunista En Marcell Domínguez.

Vé de les repúbliques de l'Amèrica central de dar conferències sobre teatre.

Esperem que retornat a la seva terra continuarà tractant de comèdies.

Un senyor diputat ens ha dit el que costava cada soldat a Espanya: Passa de 5.000 pessetes.

Un altre senyor diputat ens ha dit que el soldat francès encara més.

Per ara ens abstindrem de comprar soldats; van massa cars.

Si veiem que la campanya del Marroc puja un grapat de diners, no ens esparverem, perquè el més car son els tirs i quants més se n'engeguin, millor.

En tota guerra la qüestió es anar tirant tant com es pugui.

El senyor Millan de Priego, Director de Seguretat, cap suprem de la policia espanyola, ha declarat que ell no creu que sigui necessària una contribució sobre el joc, i en conseqüència la seva permissió per sostenir els centres de caritat madrilenys, ja que existeix un impost d'un 5 per 100 sobre tots els espectacles públics destinat a socorrer-los, que si es cobrés daria ben bé l'abast per totes les atencions.

Doncs si el Director general de Seguretat es declara contra el joc, qui l'abona?

En un article publicat per l'Insúa a "La Co-

responsdència", s'anomena a Burgos, la ciutat-ruleta.

Ja fan bé ja, de tenir tancat al Cid amb set claus, perquè sinó qualsevol dia s'aixeca i se'n va a jugar als cavallets. Hi ha que suposar que un dels cavallets serà el *Babiecas*.

Continua la vaga d'Asturies, la qual volien resoldre els diputats de la regió fent que l'Estat els abonés als patrons la diferència entre el salari actual i el més baix que ells ofereixen.

No anem a discutir aquesta qüestió però ens assembla que per aquest procediment, qualsevol fa miracles.

Fa uns quants dies que al Passeig de Gràcia un *pollo-bien* s'havia assentat amb ànim de passar-s'hi una setmana per tal de guanyar-se mil pessetes que anaven d'aposta.

Vaja quina gràcia: Per mil pessetes trobariem més de mil persones que s'hi passarien una mesada.

No és res això de tenir pis gratis!

Noticiari

—Amb l'aprovació del Papa ha sigut establerta a La Haia una Oficina Internacional de Organitzacions Catòliques, que més tard es traslladarà a Roma. Els seus serveis seran gratuïts, però es demana l'ajut pecuniari dels catòlics perquè pugui prosperar.

—El ministre de Gràcia i Justícia es proposa establir prompte a Madrid el Tribunal per a Nois, i també a les demés capitals del regne.

—A La Haia s'ha reunit l'undècim Congrés Internacional de la Juventut Catòlica.

—S'ha celebrat a Madrid el dècim Concurs de Premis establert pel Consell Superior de Protecció a la Infància, repartint-se 74 premis.

—Diuen de València que ha sigut ajornada fins a la tardor l'Assemblea que anyalment organitzen les seccions professionals de la Confederació Regional de Sindicats Catòlics Femenins.

—El Congrés Nacional del partit socialista francès integrat per 250 delegats de 45,800 afiliats acordà auxiliar amb 300,000 francs a l'orgue del partit, *Le Populaire*, que s'està morint d'inanició.

Els dependents de comerç de Barcelona continuen la seva campanya de defensa de la jornada legal de vuit hores, que era en perill.

—Els elements patronals i obrers, convocats pel Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, es reuniren per tal de fixar la quota mitjana en què deu basar-se la liquidació de les quotes patronals del Retir corresponent als treballadors a preu fet i a domicili.

—El Congrés de la Confederació Francesa de Treballadors Cristians reunit a París ha re-

solt fundar una Caixa Confederal de la defensa i d'acció que tindrà per objecte protegir a totes les entitats de la C. F. i a tots els socis de la mateixa.

—L'Institut d'Orientació Professional convoca cada any, en els mesos de juny i desembre, un concurs per a proveir quatre places d'assistència als laboratoris mèdico-antropomètric i fisio-psicomètric, a fi que els treballs d'experimentació que s'hi realitzin siguin aprofitats per aquelles persones que per llurs estudis vulguin especialitzar-se en aquestes matèries.

Les tasques dels laboratoris consisteixen en l'examen de les aptituds del noi per a conèixer el seu actual estat fisio-psíquic, a fi de poder aconsellar o no una professió determinada. Els assistents col·laboraran en aquests treballs amb els facultatius encarregats dels laboratoris.

L'Institut d'Orientació Professional fa pública la convocatòria a fi que les persones interessades a obtenir el títol d'assistent presentin llurs instàncies, determinant a quin laboratori desitgen concórrer.

—El passat diumenge va celebrar-se a Santa Coloma de Farnès la festa de la Mutualitat Escolar.

Al matí, a la sala del Círcol Columbense, i amb assistència de les autoritats i nombrós públic, va tenir lloc el simpàtic acte de la tramesa de les llibretes d'estalvis als petits mutualistes; abans, alguns d'aquests van llegir algunes poesies i es cantaren cançons, molt a gust dels concurrents.

Dirigiren, així mateix, la paraula als assistents, l'alcalde, el director de la Caixa de Pensions, senyor Moragas, el qual va explicar l'objecte i finalitat de les mutualitats escolars i també ho féu el senyor Ventosa, qui, amb eloquència gran, va cantar un himne a la previsió i a l'estalvi.

— El Secretariat Internacional de la Joventut Catòlica ha invitat a totes les associacions adherides al Congrés internacional que es celebrarà a La Haia del 30 del corrent mes al primer d'Agost.

— La Lliga Internacional dels Sindicats Cristians, que compta amb quatre milions de membres s'ha reunit a Innsbruck per estudiar un programa d'actuació general amb el propòsit de millorar la situació moral i econòmica de la classe obrera.

— S'ha fet la visita facultativa de final de obres a les cases construïdes per la Cooperativa Militar de Barcelona, en els carrers de Coello, Castillejos, Travessera i Igualtat a fi d'iniciar l'oportú expedient de qualificació definitiva de les construccions totalment acabades perquè obtenint aquest benefici puguin aquelles cases ésser habitades pels seus adjudicataris respectius.

— En l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya, el doctor Emili Mira desenrotllà el tema "La higiene de Barracòpolis", exposant minuciosament la vida que es veuen obligats a portar milers d'habitants d'aquestes poblacions de barraques que creixen en el sí de Barcelona amb inusitada rapidesa.

— El Sindicat Agrícola catòlic de Madrilejos, pertanyent a la Federació catòlica agrària de Toledo, ha adquirit, per compra, l'anomenada muntanya de les Carboneres, per a parcel·lar-la entre els seus jornalers.

La finca té 700 hectàrees i es parcel·larà entre 300 obrers agrícoles.

Els propietaris senyors Presas i Cabarela, han venut la finca en un preu que el Sindicat considera just i fins beneficiós per ell.

— El Sindicat Agrícola de Banyolas, ampliant la seva tasca cooperatista, ha resolt comprar una màquina panificadora per tal de fer-se el pa de les farines que mol en el seu propi molí.

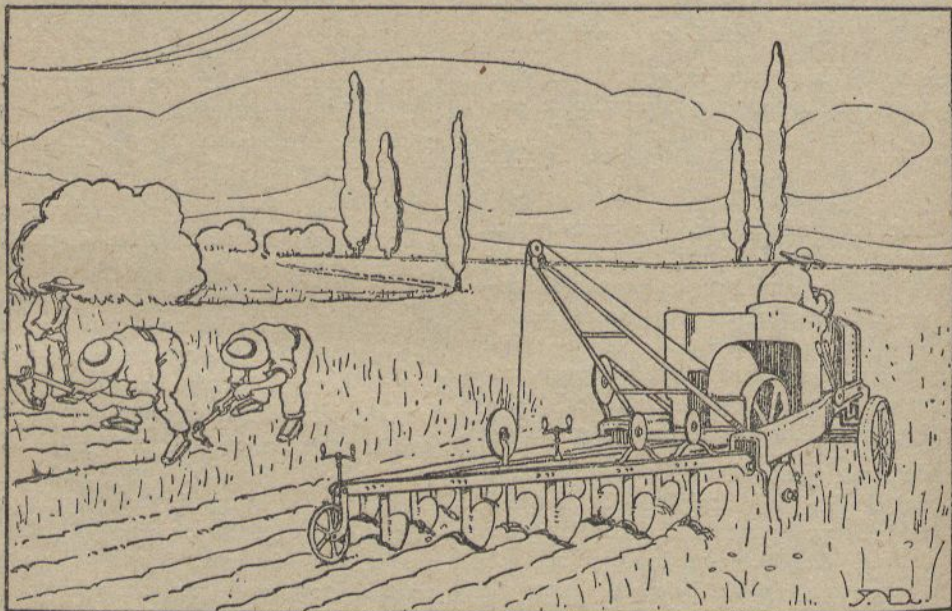
— M. Jean P. Seyler, expert en matèria d'assegurances socials del "Bureau International du Travail" de Ginebra, amb un magnífic treball sobre el règim de pensions per a la dependència mercantil, a base de mutualitat, ha obtingut el primer premi en el Concurs Internacional, obert per la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona.

— El pa baixa de preu arreu del mon. A Madrid, de 72 cèntims el quilo ha passat a 66 sense pressió de cap mena.

A Barcelona, tampoc...

¡INTERESSANT PELS SINDICATS AGRÍCOLES!

Acaben de sortir unes magnífiques **POSTALS GRÁFIQUES DE COLOR** destinades a la propaganda de la **SINDICACIÓ CATÓLICA AGRÀRIA**.

Deuen conèixer-les totes les Associacions agrícoles.—Una col·lecció de 5 postals, 0'50 ptes. Grans rebaixes pels Sindicats.—En venda: **Acció Popular**, Baix de St. Pere, 5, Barcelona

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneu A. G.—Enllaç Granados, 87, Barcelona